

**Protokół nr 59/2014
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 19 maja 2014 r.**

BRM-DPP.0012.12.5.2014

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie sprawozdań i informacji:

1. zmieniający uchwałę nr LII/1310/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2014 rok – **druk nr 1572/14;**
2. zmieniający uchwałę nr LII/1311/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1573/14,**
3. w sprawie zatwierdzenia założeń polityki społeczno – gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2015” – **druk nr 1552/14.**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę nr L/1276/13 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Alei Armii Krajowej i ul. Borowskiej we Wrocławiu – **druk nr 1550/14,**
2. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wyrażenia zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP – **druk nr 1551/14,**
3. w sprawie rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP – **druk nr 1549/14,**
4. skargi Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKTOWANE] na Prezesa Zarządu Spółki Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. – **druk nr 1547/14,**
5. skargi pana [REDAKTOWANE] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 1546/14,**
6. skargi [REDAKTOWANE] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1545/14,**
7. wniosku [REDAKTOWANE] – **druk nr 1548/14,**
8. skargi pana [REDAKTOWANE] na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych – **druk nr 1555/14,**

9. skargi pana [REDAKTOWANO] na Prezesa Zarządu Spółki Wrocławskie Inwestycje Sp. z o.o. – **druk nr 1570/14.**

III. Sprawy bieżące:

1. Odpowiedź Dyrektora Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego z dnia 4 kwietnia 2014r. na pismo Komisji dot. pisma Zarządu Osiedla Muchobór Mały z dnia 17 marca 2014r. w sprawie wyasygnowania środków na program doświetlania miejsc niebezpiecznych.

2. Pismo Komendanta Straży Miejskiej na pismo Komisji dot. pisma spółki Na Solnym Sp. z o.o. z dnia 21 marca 2014r. w sprawie dostępności sprzedaży alkoholu w wielu otwartych w ostatnim czasie w Rynku mini-marketach spożywczo – monopolowych.

3. Pismo Pana [REDAKTOWANO] z dnia 28 kwietnia 2014r. dot. poprawienia wzajemnych relacji między Strażą Miejską a mieszkańcami.

4. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej, Pana Jacka Ossowskiego z dnia 6.05.2014r. nr BRM.DPP.0006.1.72.2014.MŁ, zawierające m.in. opinię RIO do sprawozdania rocznego z wykonania budżetu Miasta Wrocławia za rok 2013. (**pismo do wiadomości Komisji**)

5. Pismo pana [REDAKTOWANO] z dnia 23 marca 2014r. w sprawie utworzenia regulacji prawnych uniemożliwiających funkcjonowanie tzw. klubów go-go w ścisłym centrum Wrocławia.

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 58/14 z dnia 7 kwietnia 2014r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. zmieniający uchwałę nr LII/1310/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2014 rok – **druk nr 1572/14** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

2. zmieniający uchwałę nr LII/1311/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1573/14** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

3. w sprawie zatwierdzenia założeń polityki społeczno – gospodarczej Wrocławia na rok budżetowy 2015 – **druk nr 1552/14** – postanowiła w głosowaniu (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) wnioskować o skierowanie projektu uchwały do II czytania.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę nr L/1276/13 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Alei Armii Krajowej i ul. Borowskiej we Wrocławiu – **druk nr 1550/14.** Spółka LP Investments sp. z o.o., w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w której zarzuciła, iż uchwała Nr L/1276/13 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Alei Armii Krajowej i ulicy Borowskiej we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”) narusza następujące przepisy prawa:

1. art. 64 ust. 3 Polskiej w zw. z art. 7, 31ust.3 i 87 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej w zw. z art.140 k.c. w zw. z art. 1 ust. 2 pkt7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 647, dalej: „upzp”) poprzez ograniczenie prawa własności Skarżącego nie na podstawie źródeł prawa, a bliżej nie określonych zasad sztuki urbanistycznej oraz „wizji projektowej” w braku jakiegokolwiek uzasadnienia faktycznego i prawnego;

2. art.6 ust.2 pkt. 1 upzp w zw. z art. 17-20 upzp w zw. z art.9 ust.4 upzp poprzez uchwalenie planu zagospodarowania przestrzennego, w zakresie dotyczącym utworzenia sfery wydzielenia wewnętrznego „ B”, w sprzeczności z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 6 lipca 2006 r. nr LIV/3249/06 oraz uchwała Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 20 maja 2010 r.nr L/1467/10)

3. art. 32 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji w zw. z art. 36 ust.4 upzp poprzez ustalenie bez podstawy prawnej stawki procentowej na podstawie której ustala się opłatę planistyczną dla terenów oznaczonych symbolem % MW – U w wydzieleniu wewnętrznym „B” w maksymalnym wymiarze 30 %,choć dla terenów tych w zakresie poza wydzieleniem wewnętrznym „B” określono wysokość tejże stawki na 3 %.

W oparciu o powyższe zarzuty (tożsame z zarzutami podniesionymi wcześniej w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa) Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności wyżej opisanej Uchwały w zaskarżonej części oraz stwierdzenie, iż nie podlega ona w tym zakresie wykonaniu.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Rada Miejska Wrocławia pismem z dnia 12.05.2014 r. wskazując na jej bezzasadność. W niniejszym piśmie wskazano bowiem, iż dokumentacja prac planistycznych wykonana została według przepisów upzp oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 z późn. zm.), aktów ówczesnie obowiązujących. Plan miejscowy przeszedł całą wymaganą ustawowo procedurę formalno-prawną. Ponadto przed przystąpieniem do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wielokrotnie informowano o tym poprzez m.in.: ogłoszenie w prasie (Gazeta Wyborcza), ogłoszenie na stronie internetowej Urzędu Miejskiego Wrocławia, wywieszenie obwieszczeń na tablicach ogłoszeń Urzędu Miejskiego Wrocławia. Skarżący, na tym etapie procedury planistycznej, nie skorzystał z przywileju możliwości uczestniczenia w procedurze sporządzania projektu planu miejscowego i nie złożył stosownego wniosku. W odpowiedzi na skargę podniesiono także, iż wnoszący skargę na ustalenia planu miejscowego nie skorzystali z możliwości ubiegania się w Wydziale Architektury i Budownictwa Urzędu Miejskiego Wrocławia o decyzję o warunkach zabudowy, ani dla nieruchomości, którą dysponują (dz. nr 23/10, AM-3, obręb Gaj), ani dla nieruchomości sąsiednich, które są objęte w obowiązującym planie miejscowym terenem 5MW-U. Decyzję taką uzyskali, podczas sporządzania projektu planu miejscowego, właściciele nieruchomości sąsiedniej na terenie 4MW-U, znajdującej się po północnej stronie Straży Pożarnej. Uzyskana decyzja dotyczyła zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej z usługami. Na skutek ograniczeń przyjętych w planie miejscowym decyzja ta została wygaszona.

Rozwiązania przyjęte w planie zostały ustalone w świetle obowiązującego prawa, które daje Gminie delegację do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na jej terenie. Podstawą konstrukcji instytucji władztwa planistycznego gminy jest art. 3 ust. 1 w upzp: *„Kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy”*.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego dotyczącego nieprawidłowego ustalenia stawki procentowej na podstawie której ustala się opłatę planistyczną, należy poinformować, że stawka procentowa wynosząca 30%, przyjęta dla wydzielenia wewnętrznego (B) na terenie 5MW-U, została ustalona na podstawie przyjętej przez Radę Miejską Wrocławia polityki w tym zakresie. Stanowiskiem nr XLIV/8/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 8 grudnia 2005 roku w sprawie wysokości opłaty planistycznej we Wrocławiu uznała za konieczne do ustalania w nowo przygotowywanych miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, dla terenów przewidzianych pod budownictwo mieszkaniowe jedno- i wielorodzinne, opłaty planistycznej w najniższej prawem i interesem Miasta dopuszczalnej wysokości. Dla terenów mieszkaniowo-usługowych, na których ograniczona jest lokalizacja zabu-

dowy mieszkaniowej (taki przypadek występuje w niniejszym planie), przyjmuje się stawkę 3% dla terenu, na którym występuje zabudowa mieszkaniowa, natomiast 30% dla terenu, na którym występują usługi, różnego typu, również z ograniczenia określonymi zapisami uchwały w sprawie uchwalenia planu miejscowego. Przedmiotowa uchwała była przesłana Wojewodzie Dolnośląskiemu, który nie dopatrzył się niej żadnych naruszeń.

Przedmiotowa Skarga zawiera zarzuty dotyczące trzech zagadnień.

Pierwszy z nich dotyczy granic prawa własności. Rozstrzygając skargę, Rada Miejska winna przyjrzeć się zarzutom. W szczególności rozstrzygnąć, czy w istocie doszło do naruszenia prawa własności skarżącego. W rzeczywistości bowiem zarzut sprowadza się wyłącznie do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości. Tymczasem, co warto podkreślić, nawet najszerze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględneho. Może doznawać ono szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Jednak ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W orzecznictwie oraz literaturze przedmiotu możliwość taką, określa się sformułowaniem władztwa planistycznego. Uwzględniając powyższe uznać należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą wskazaną na wstępie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty wzywającego są nieuzasadnione.

Rozpatrując przedmiotową skargę należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 upzp miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 upzp). Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w upzp oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97).

Ponadto, określone w art. 3 ust. 1 upzp władztwo planistyczne, uprawnia do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 upzp). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy (Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 20 grudnia 2011 r. II SA/OI 543/11).

Drugie z zagadnień odnosi się do uchybień przepisom ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez niezgodność planu ze studium. Wyjaśnienia udzielone przez Biuro Rozwoju Wrocławia pismem z dnia 04.03.2014r. (udzielone w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa wniesionego w niniejszej sprawie przez Skarżącego) odniosły się do poruszanej kwestii. Wynika z nich, iż nie doszło do rozbieżności pomiędzy w/w aktami, zaś sam plan w wydzieleniu wewnętrznym (B) na terenie 5MW-U stwarza możliwość obok funkcji zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej także funkcje inne takie jak, handel detaliczny, gastronomia, obiekty upowszechniania kultury, pracownie artystyczne, biura, obiekty hotelowe, usługi drobne, poradnie medyczne, obiekty opieki nad dzieckiem, edukacja, produkcja drobna, kryte urządzenia sportowe, których istnienie jest bezwzględnie konieczne dla prawidłowego funkcjonowania mieszkańców.

Trzecie z zagadnień dotyczy zarzutu niewłaściwego ustalenia stawki procentowej na podstawie której określa się opłatę „planistyczną”, która w ocenie skarżącego jest niesprawiedliwa i wygórowana. Ustosunkowując się do podniesionej argumentacji wskazać należy na przepis art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zgodnie z którym, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent mia-

sta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Opłata ta jest dochodem własnym gminy. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości.

Jak wynika z dyspozycji cyt. przepisu uprawnionym do jego określenia jest właściwy organ, zaś ustawodawca ustalił jedynie jego maksymalną wysokość, której w przedmiotowej sprawie Rada Miejska nie przekroczyła. Zarzuty zatem Skarżącego w tym zakresie nie mają prawnego uzasadnienia a jedynie stanowią jego subiektywny pogląd.

Reasumując, rozpatrując niniejszą skargę Rada winna przyjrzeć się merytorycznym zarzutom w nim sformułowanym. W ocenie Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych a Skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

2. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wyrażenia zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP – **druk nr 1551/14.** Pismem z dnia 7 kwietnia 2014 r. pan [REDAKTOWANE] złożył wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie wyrażenia zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP. (dalej: Uchwała). Wzywający zarzucił wydanie Uchwały z rażącym naruszeniem prawa, co uzasadnił brakiem kompetencji Rady Miejskiej Wrocławia do wyrażania zgody na sprzedaż nieruchomości związkom wyznaniowym w trybie bezprzetargowym. Skarżący wskazał, iż jego interes prawny do zaskarżenia Uchwały przejawia się w okoliczności, iż jako Wrocławianin ma interes w nabyciu nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego (dalej: Nieruchomość), a której to możliwości został pozbawiony na skutek podjęcia Uchwały. W odpowiedzi na powyższe Wydział Nieruchomości Komunalnych Urzędu Miasta Wrocławia, wskazał na bezzasadność zarzutów Skarżącego. Wyjaśniono, że w przedmiotowej sprawie kompetencja Rady Miejskiej Wrocławia polegała na wyrażeniu zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży na podstawie art. 68 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Natomiast wyboru formy prawnej oraz ustalenia treści umowy sprzedaży Nieruchomości dokonał Prezydent Wrocławia. Podkreślono, że sprzedaż Nieruchomości nastąpi na cel tożsamy z realizowanym na terenie bezpośrednio przyległym, zabudowanym obiektem czynnej synagogi „Pod Białym Bocianem” tj. na działalność sakralną, co stanowi podstawę zarówno do udzielenia zgody przez Radę Miejską Wrocławia na udzielenie bonifikaty od ceny Nieruchomości, jak i podjęcia decyzji o zbyciu Nieruchomości w drodze bezprzetargowej.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zaskarżona Uchwała nie dotyczy wyrażenia zgody na zbycie Nieruchomości w trybie bezprzetargowym, a jedynie zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży Nieruchomości. Skarżący w skardze wskazywał rażące naruszenie prawa oraz wykazywał swój interes prawny w zaskarżeniu Uchwały w związku z wyborem bezprzetargowego zbycia Nieruchomości, czego jednak przedmiot Uchwały nie obejmował. Podkreślić jednak należy że, zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami właściwy organ może udzielić bonifikaty od ceny nieruchomości, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana kościołom i związkom wyznaniowym, mającym uregulowane stosunki z państwem, na cele działalności sakralnej. Ponadto należy wskazać, iż z mocy samego prawa, na podstawie art. 37 ust. 2 pkt 10 w/w ustawy nieruchomość jest zbywana w drodze bezprzetargowej, jeżeli jest zbywana na rzecz kościołów i związków wyznaniowych, mających uregulowane stosunki z państwem, na cele działalności sakralnej. Biorąc pod uwagę fakt, iż zbycie Nieruchomości nastąpi na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP, właśnie na cele związane z działalnością sakralną

nie można uznać, iż Uchwała została wydana z naruszeniem prawa. Reasumując Wzywający faktycznie nie wskazał treści Uchwały, która miałaby naruszać prawo, a w konsekwencji nie wykazał interesu prawnego do zaskarżenia Uchwały, gdyż ten został powiązany z okolicznością, której treść Uchwały nie obejmowała. W związku z powyższym wezwanie należy uznać za bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

3. w sprawie rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP – **druk nr 1549/14**. Pismem z dnia 25 kwietnia 2014 r. pan [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, której przedmiotem jest uchwała Rady Miejskiej Wrocławia nr LV/1388/14 z dnia 20 marca 2014 r. w sprawie wyrażenia zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP (dalej: Uchwała). Skarżący zarzucił wydanie Uchwały z rażącym naruszeniem prawa, co uzasadnił brakiem kompetencji Rady Miejskiej Wrocławia do wyrażania zgody na sprzedaż nieruchomości związkowi wyznaniowemu w trybie bezprzetargowym. Skarżący wskazał, iż jego interes prawny do zaskarżenia Uchwały przejawia się w okoliczności, iż jako Wrocławianin ma interes w nabyciu nieruchomości położonej we Wrocławiu przy ul. św. Antoniego (dalej: Nieruchomość), a której to możliwości został pozbawiony na skutek podjęcia Uchwały. Skarga została poprzedzona wniesieniem przez Skarżącego wezwania do usunięcia naruszenia prawa wydaną Uchwałą.

W odpowiedzi na powyższe Wydział Nieruchomości Komunalnych Urzędu Miasta Wrocławia, wskazał na bezzasadność zarzutów Skarżącego. Wyjaśniono, że w przedmiotowej sprawie kompetencja Rady Miejskiej Wrocławia polegała na wyrażeniu zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży na podstawie art. 68 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Natomiast wyboru formy prawnej oraz ustalenia treści umowy sprzedaży Nieruchomości dokonał Prezydent Wrocławia. Podkreślono, że sprzedaż Nieruchomości nastąpi na cel tożsamy z realizowanym na terenie bezpośrednio przyległym, zabudowanym obiektem czynnej synagogi „Pod Białym Bocianem” tj. na działalność sakralną, co stanowi podstawę zarówno do udzielenia zgody przez Radę Miejską Wrocławia na udzielenie bonifikaty od ceny Nieruchomości, jak i podjęcia decyzji o zbyciu Nieruchomości w drodze bezprzetargowej.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zaskarżona Uchwała nie dotyczy wyrażenia zgody na zbycie Nieruchomości w trybie bezprzetargowym, a jedynie zgody na udzielenie bonifikaty w wysokości 99% od ceny sprzedaży Nieruchomości. Skarżący w skardze wskazywał rażące naruszenie prawa oraz wykazywał swój interes prawny w zaskarżeniu Uchwały w związku z wyborem bezprzetargowego zbycia Nieruchomości, czego jednak przedmiot Uchwały nie obejmował. Podkreślić jednak należy że, zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami właściwy organ może udzielić bonifikaty od ceny nieruchomości, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana kościołom i związkowi wyznaniowemu, mającym uregulowane stosunki z państwem, na cele działalności sakralnej. Ponadto należy wskazać, iż z mocy samego prawa, na podstawie art. 37 ust. 2 pkt 10 w/w ustawy nieruchomość jest zbywana w drodze bezprzetargowej, jeżeli jest zbywana na rzecz kościołów i związków wyznaniowych, mających uregulowane stosunki z państwem, na cele działalności sakralnej. Biorąc pod uwagę fakt, iż zbycie Nieruchomości nastąpi na rzecz Związku Gmin Wyznaniowych Żydowskich w RP, właśnie na cele związane z działalnością sakralną nie można uznać, iż Uchwała została wydana z naruszeniem prawa. Reasumując Skarżący faktycznie nie wskazał treści Uchwały, która miałaby naruszać prawo, a w konsekwencji nie wykazał interesu prawnego do zaskarżenia Uchwały, gdyż ten został powiązany z okolicznością, której treść Uchwały nie obejmowała. W związku z powyższym skargę należy uznać za bezzasadną.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

4. skargi Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKTOWANE] na Prezesa Zarządu Spółki Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. – **druk nr 1547/14.** Pismem z dnia 21.02.2014 r. oraz pismem z dnia 21.03.2014r. Zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKTOWANE], reprezentowany przez członków Zarządu: [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działania spółki Wrocławskie Mieszkania sp. z o.o., której jedynym wspólnikiem jest Gmina Wrocław (dalej: „Wrocławskie Mieszkania”). Wskazana wyżej spółka posiada 48,45% udziałów w nieruchomości wspólnej, położonej przy ul. [REDAKTOWANE] we Wrocławiu. W pismach swych Skarżący podniósł, iż Wrocławskie Mieszkania działają na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. [REDAKTOWANE] (dalej: „Wspólnota”) poprzez:

1. Przedstawienie na zebraniu u notariusza projektów uchwał, które nie były wcześniej konsultowane ze Wspólnotą oraz wprowadzenie Wspólnoty w błąd, poprzez przedstawienie uchwał o odmiennej treści, niż te konsultowane wcześniej przez członków Wspólnoty (dokonanie podmiany treści dokumentów uchwały nr 1/10/2013 oraz uchwały nr 2/10/2013).

Powyższe czynności skomplikowały pracę Zarządu, wybrany został bowiem Zarząd w niekorzystnym, czteroosobowym składzie, co sparaliżowało jego pracę, czego konsekwencją jest niemożność wyboru Zarządcy. Zdaniem Skarżącego powyższe czynności miały na celu przedłużenie współpracy z dotychczasowym Zarządcą-PZM Sp. z o.o. W skardze wskazano, iż przedstawiciele PZM Sp. z o.o. byli obecni na zebraniu u notariusza (pomimo iż nie zostali na nie zaproszeni), podczas którego aktywnie wpływali na jego przebieg oraz manipulowali nim poprzez przewodniczącego zebrania. Ponadto, protokół z zebrania sporządzała pracownica PZM Sp. z o.o., która wpisywała do niego jedynie to, co dyktowała jej dyrektor PZM Sp. z o.o., a nie to co faktycznie działo się na zebraniu.

2. Nie podjęcie na zebraniu w dniu 07.11.2013 r. uchwały w sprawie wyboru nowego zarządcy (nr 3/11/2013) oraz uchwały w sprawie rozwiązania umowy z PZM Sp. z o.o. (nr 4/11/2013). Powyższe było skutkiem m.in. dokonania zmiany agendy spotkania przez jego przewodniczącego, który działał w zмовie z PZM Sp. z o.o. Część mieszkańców kamienicy (których partykularne interesy chroni PZM Sp. z o.o.) opowiedziało się za wyborem na nowego Zarządcę PZM Sp. z o.o. Wobec braku konsensusu w wyborze zarządcy, przedstawiciel Wrocławskich Mieszkań oświadczył, iż uchwały z tego zebrania będą głosowane w trybie indywidualnego zbierania podpisów. W odpowiedzi na powyższą sytuację Zarząd wydał oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy z PZM Sp. z o.o. w trybie natychmiastowym z dniem 08.11.2013 r., które PZM Sp. z o.o. uznał za nieskuteczne, o czym powiadomił właścicieli lokali.

3. Nie dotrzymanie przez Prezesa Wrocławskich Mieszkań ustnej obietnicy podpisania uchwały nr 3/11/2013 o wyborze zarządcy (AWP Zarządzanie Nieruchomościami), a w zamian przesłanie ofert 15 zarządców wszystkim właścicielom (a nie Zarządowi). Powyższe sprawiło, iż dotychczasowe działania Zarządu podjęte w celu wyboru nowego Zarządcy zostały zniweczone. Ponadto Skarżący wskazał na nieprawidłowe zwołanie zebrania Wspólnoty w dniu 25.11.2013 r. poprzez nie powiadomienie wszystkich jej członków o zebraniu.

4. Przyczynienie się do niewydania Zarządowi Wspólnoty dokumentacji Wspólnoty prowadzonej przez dotychczasowego Zarządcę PZM Sp. z o.o., co zdaniem Skarżącego jest przyczynieniem się do popełnienia przestępstwa z art. 276 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 1997 Nr 88 poz.553 ze zm., dalej „kk”), o czym została powiadomiona prokuratura.

Skarżący wskazał ponadto, iż dokonał analizy ofert zarządców, wskutek czego wyłonił najlepszą (najkorzystniejszą) ofertę, przedstawioną przez AWP Zarządzanie Nieruchomościami.

Odpowiedzi na skargę udzieliła spółka Wrocławskie Mieszkania sp. z o.o. (dalej: „Wrocławskie Mieszkania”) pismem z dnia 02.04.2014 r., w którym wskazała, iż reprezentantki Zarządu, które wniosły Skargę nie posiadają wyłącznego prawa do reprezentowania Wspólnoty, bowiem Zarząd jest czteroosobowy, a do składania oświadczeń w imieniu Wspólnoty uprawnieni są co najmniej dwaj członkowie Za-

ządu. Mając na uwadze powyższe, wskutek braku jednomyślności w Zarządzie, doszło do odmiennych działań podejmowanych przez poszczególnych jego członków. W odpowiedzi na zarzuty przedstawione w skargach (piśmie z dnia 21.02.2014 r. oraz piśmie z dnia 21.03.2014r.) Wrocławskie Mieszkania zaprzeczyły jakoby nastąpiła jakakolwiek podmiana dokumentów podczas zebrania Wspólnoty w dniu 24.10.2013r., które odbyło się w obecności notariusza, o czym świadczą zapisy aktu notarialnego protokołującego przedmiotowe zebranie. Ponadto, wskazano, iż brak podjęcia uchwał na zebraniu w dniu 07.11.2013 r. był wynikiem braku możliwości spokojnego przeprowadzenia spotkania oraz głosowania. Było to wynikiem konfliktu pomiędzy współwłaścicielami lokali, a także pomiędzy poszczególnymi członkami Zarządu. Mając powyższe na uwadze Wrocławskie Mieszkania zaproponowały przeprowadzenie głosowania nad uchwałami będącymi w porządku obrad w trybie indywidualnego zbierania głosów. Pomimo powyższego wniosku (zaprotokołowanego podczas zebrania) Zarząd w postaci reprezentantek, które wniosły skargę przedstawił do głosowania jedynie uchwałę (z wybraną przez siebie ofertą) o wyborze Zarządcy – APW Witczak Zarządzanie Nieruchomościami. Wrocławskie Mieszkania podniosły ponadto, iż zgodnie z umową o zarządzanie nieruchomością zawartą z PZM Sp. z o.o rozwiązanie tej umowy mogło nastąpić wskutek nie udzielenia absolutorium Zarządcy i uporczywego zaniebywania przez niego swoich obowiązków. W przedmiotowej sprawie nie wystąpiły zaś kumulatywnie obie w/w przesłanki. Składając oświadczenie woli o rozwiązaniu w/w umowy w trybie natychmiastowym Skarżący nie przedstawił podstaw swojego oświadczenia w zakresie uporczywego zaniebywania podstawowych obowiązków przez Zarządcę. Istotnym jest ponadto fakt, iż pozostali dwaj członkowie Zarządu Wspólnoty nie zgodzili się na powyższe rozwiązanie, wnioskując o rozwiązanie umowy z PZM Sp. z o.o za wypowiedzeniem z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia oraz wskazując na konieczność weryfikacji większej liczby ofert zarządców nieruchomości. Mając powyższe na uwadze zarówno Wrocławskie Mieszkania jak i PZM Sp. z o.o uznały dokonane przez Skarżącego oświadczenie woli o rozwiązaniu w/w umowy w trybie natychmiastowym za nieskuteczne, o czym poinformowano na spotkaniu w dniu 13.11.2013 r. W konsekwencji Zarząd Wrocławskich Mieszkań, mając na uwadze oświadczenia mieszkańców o braku zgody na wydanie dokumentów wspólnoty mieszkaniowej, nie wyraził zgody na przekazanie w/w dokumentów do rąk skonfliktowanych członków Zarządu Wspólnoty. Wrocławskie Mieszkania wskazały także, iż wskutek konfliktu pomiędzy członkami Zarządu Wspólnoty i obawę podejmowania przez nich sprzecznych ze sobą działań złożyły wnioski o traktowanie każdej czynności podejmowanej przez skonfliktowany zarząd jako czynności przekraczającej tzw. "zwykły zarząd" i rozpatrywanie takich spornych spraw w formie uchwały całej wspólnoty mieszkaniowej.

Na uwagę zasługuje fakt, iż wskutek inicjatywy członków Zarządu Wspólnoty w dniu 07.11.2013 r. została podjęta uchwała (większością głosów mieszkańców – członków Wspólnoty) o wypowiedzeniu umowy o zarządzanie nieruchomością przez PZM Sp. z o.o. Wskutek powyższego okres wypowiedzenia w/w umowy dobiegł końca w dniu 31.05.2014 r. W dniu 13.03.2014 r. zostało przeprowadzone zebranie Wspólnoty w celu wyboru nowego Zarządcy. W następstwie wyłoniono dwóch kandydatów. Po przeanalizowaniu ofert wybrano spółkę Meritum Sp. z o.o. Aktualnie Zarząd jest zobowiązany do przedstawienia projektu umowy z tym zarządcą.

Rozpatrując niniejszą skargę wzięto pod uwagę fakt, iż w niniejszej sprawie występują dwa aspekty. Po pierwsze, Skarżący zwrócił uwagę na konflikt panujący wśród członków Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej, problemy w wyborze podmiotu, który sprawowałby rzetelny zarząd oraz wniosł o pomoc w dokonaniu wyboru rzetelnego Zarządcy. Po drugie, Skarżący podniósł, iż w niniejszej sprawie doszło prawdopodobnie do popełnienia przestępstwa z art. 276 KK przez dotychczasowego Zarządcę - PZM Sp. z o.o. poprzez niewydanie Zarządowi dokumentacji Wspólnoty Mieszkaniowej, a także przez Wrocławskie Mieszkania Sp. z o.o. poprzez przyczynienie się do popełnienia rzeczzonego czynu.

Rozpatrując pierwszy aspekt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż wniosek o pomoc w dokonaniu wyboru rzetelnego Zarządcy jest na tym etapie postępowania bezprzedmiotowy, bowiem zgodnie doktryną przedmiotem wniosku złożonego w

trybie art. 240 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, z 2014 r. poz. 183, dalej: k.p.a.) może być jedynie czynność/działanie niedokonane, przyszło (tak: B. Adamiak, J. Borkowski, KPA. Komentarz, wyd. 10, Warszawa 2010). Natomiast zgodnie z informacją udzieloną przez Wrocławskie Mieszkania sp. z o.o. Wspólnota wybrała już zarządcę - Meritum Sp. z o.o. Ponadto, należy wskazać, iż zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 80 poz.903) jeżeli zarząd nie został powołany lub pomimo powołania nie wypełnia swoich obowiązków albo narusza zasady prawidłowej gospodarki, każdy właściciel może żądać ustanowienia zarządcy przymusowego przez sąd, który określi zakres jego uprawnień oraz należne mu wynagrodzenie. Sąd odwoła zarządcę, gdy ustaną przyczyny jego powołania. Mając na uwadze powyższe w niniejszym przypadku należało zwrócić się do Sądu powszechnego, gdyż tylko ten był władny do ustanowienia Zarządcy Wspólnoty Mieszkaniowej. Kompetencji takich nie posiada zaś Rada Miejska Wrocławia.

Co się tyczy konfliktu pomiędzy członkami Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej we Wrocławiu to Rada Miejska Wrocławia nie jest władna do dokonywania w przedmiotowym zakresie jakichkolwiek rozstrzygnięć bowiem działania te wychodzą poza zakres jej kompetencji wynikających z art. 227 i n. k.p.a. Ponadto na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji nie można dokonać weryfikacji zarzutów wysuniętych przez Skarżącego przeciwko Wrocławskim Mieszkanom (tyczy się to w szczególności zarzutu „podmienienia” uchwał, które zostały przyjęte w obecności notariusza, a także działania części mieszkańców w zмовie z PZM Sp. z o.o. na niekorzyść pozostałych mieszkańców Wspólnoty Mieszkaniowej).

Ustosunkowując się do drugiego aspektu niniejszej sprawy – postępowania karnego, wszczętego wskutek zawiadomienia złożonego do Prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 276 kk, należy wskazać, iż w procedurze administracyjnej, obowiązuje zasada jednotorowości proceduralnej, zgodnie z którą wykluczona została możliwość stosowania różnych procedur równolegle w tej samej sprawie. Postępowanie skargowe nie może być konkurencyjne w stosunku do żadnej innej prawnie uregulowanej procedury stosowanej przed organami państwowymi lub społecznymi [...] t.j. do przepisów o postępowaniu administracyjnym szczególnym przed niektórymi organami administracji publicznej, a więc w sprawach podatkowych, kontroli skarbowej, w sprawach celnych czy też w niektórych sprawach wykroczeń i oczywiście przed wszystkimi sądami. W tym miejscu należy wskazać, iż niniejsza sprawa jest przedmiotem postępowania w sprawie o przestępstwo, którego celem jest skierowanie aktu oskarżenia do sądu. Przedmiotowa sprawa nie nadaje się do rozpoznania w trybie przepisów działu VIII k.p.a., bowiem zgodnie z poglądami doktryny skarga (z art. 227 k.p.a.) jest prawnym środkiem obrony różnych interesów jednostki, które nie dają podstaw do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego ani też nie mogą stanowić podstawy do powództwa lub wniosku zmierzającego do wszczęcia postępowania sądowego.[...] (B. Adamiak, J. Borkowski, KPA. Komentarz, wyd.10, Warszawa 2009, s.672-690).

Mając na uwadze powyższe, Skarżący winien wystąpić do organów ścigania celem zbadania czy w niniejszej sprawie doszło faktycznie do popełnienia przestępstwa przez PZM sp. z o.o. oraz Wrocławskie Mieszkania sp. z o.o.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

5. skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – druk nr 1546/14. Pismem z dnia 31.03.2014 r. [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działania Kierownik Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej zespołu Nr IX przy ul. Nowowiejskiej we Wrocławiu – panią [REDAKTOWANO] (dalej: „Kierownik”) oraz na pracowników socjalnych tego ośrodka- m. in. panią [REDAKTOWANO].

W piśmie tym Skarżący wskazał, iż jest zastraszany, grożono mu m.in. obniżeniem zasiłku celowego na jedzenie oraz wezwaniem Policji. Ponadto pracownicy MOPS oraz Kierownik MOPS nie odnoszą się do niego z należnym mu szacunkiem. Dodatkowo pracownica MOPS pani [REDAKTOWANO] zabrania mu zapalania światła w jego

pokoju. Skarżący wskazał ponadto, iż Dyrektorka MOPS przy ul. Strzegomskiej nie reaguje na powyższą sytuację, a podczas prowadzonych rozmów używała krzyku w celu wywarcia na Skarżącego presji. Skarżący pismem z dnia 07.03.2013r. złożył podobną skargę do Wojewody Dolnośląskiego, przekazaną następnie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu, które pismem z dnia 25 marca 2014 r. przekazało ją Radzie Miejskiej Wrocławia. W skardze tej, Skarżący zawarł te same zarzuty co w skardze z dnia 31.03.2014 r., a ponadto wskazał, iż podczas wizyt, w trakcie których przeprowadzany był wywiad środowiskowy pani [REDAKTOWANE] pytała go „gdzie chodzi”, „co ma w szafkach”. Wizyty pracowników socjalnych, którzy obecnie przychodzą w 2 osoby, wywołują u Skarżącego stres. Ponadto Skarżący podniósł, iż odmówiono mu przyznania zasiłku celowego na zakup baterii do zlewozmywaka, która jest mu niezbędna, gdyż stara jest zepsuta.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Dyrektorka MOPS przy ul. Strzegomskiej (dalej: „Dyrektorka”) pismem z dnia 09.04.2014 r. wskazując na bezzasadność skargi. Podkreśliła, iż skargi o tej samej treści, jak ta z 31.03.2014 r. zostały jednocześnie złożone przez Skarżącego do Dyrektora Departamentu Spraw Społecznych Urzędu Miasta Wrocławia oraz Prezydenta Wrocławia, a następnie przekazane do MOPS. Zarzuty sformułowane w skardze były przedmiotem wielokrotnej analizy ze strony MOPS. Przeprowadzono postępowania wyjaśniające w niniejszej sprawie, które nie potwierdziły zasadności zarzutów Skarżącego, stawianych wobec pracowników MOPS (dot. m.in. zastraszania, krzyku, gróźb, narażania na stres). Z wyjaśnień pracowników socjalnych wynika, iż to Skarżący w sposób niewłaściwy zachowuje się wobec nich, utrudnia wykonywanie obowiązków służbowych, wykazuje brak chęci współpracy, oczekuje jedynie wsparcia oraz wykonywania jego poleceń wypowiadanych w sposób arogancki, podniesionym tonem. W ocenie Dyrektorki zarzut obniżania zasiłków celowych nie może zostać uznany za słuszny, gdyż ich istotą jest pomoc doraźna, nie zaś comiesięczne pokrywanie całości wydatków zasiłkobiorcy. Ponadto przyznanie takiego świadczenia ma charakter fakultatywny, uznaniowy. Przyznając zasiłek celowy organ kieruje się zasadą dostosowywania rodzaju, formy, wysokości pomocy do okoliczności konkretnej sprawy. Skarżący jest obejmowany pomocą w postaci zasiłków celowych, pomimo, iż dochód jakim on dysponuje przekracza kryterium dochodowe wskazane w ustawie o pomocy społecznej. Jednak organ, korzystając z uprawnienia zawartego w art. 41 pkt 1 w/w ustawy w ramach swoich możliwości finansowych wielokrotnie przyznawał Skarżącemu zasiłki celowe.

Odnosząc się do zarzutu wydania odmownej decyzji nr ZTPS9/ZC/000396/2014 i nie przyznania zasiłku celowego na zakup baterii kuchennej, należy wskazać, iż przedmiotowa decyzja była przedmiotem kontroli ze strony SKO we Wrocławiu, które utrzymało ją w mocy.

Wyjaśnienia w sprawie Skarżącego złożyła także kierownik ZTPS 9 (dalej: „Kierownik”), pismem z dnia 07.04.2014r. W piśmie tym Kierownik wskazała, iż Skarżący jest osobą bardzo konfliktową, która źle znosi każde odmowne załatwienie jego wniosku/petycji etc. Skarżący wielokrotnie wszczyna awantury w ZTPS 9 – krzyczy i rozkazuje pracownikom. Jeżeli ci nie wykonują natychmiast jego poleceń wpada w złość i grozi, iż złoży na nich skargi. Skarżący praktycznie co miesiąc korzysta z zasiłków celowych na zakup ubrań, leków, żywności, przedmiotów gospodarstwa domowego. Mimo to, uważa on, iż jest to pomoc niewystarczająca. Kierownik zaprzeczyła także, jakoby ona albo jej pracownicy dopuścili się wobec Skarżącego agresji słownej czy też gróźb.

Rozpatrując niniejszą skargę Komisja oceniła możliwość weryfikacji zarzutów Skarżącego dotyczących niestosownego zachowania się pracowników MOPS wobec niego. Ich weryfikacja nie jest możliwa, a w świetle zgromadzonych dowodów dano wiarę wyjaśnieniom Dyrektorki oraz Kierownicy MOPS, które są zgodne i spójne logicznie i na tej podstawie uznano je za bezzasadne. Co się tyczy zarzutu dotyczącego przyznawania Skarżącemu zbyt niskich kwot z tytułu opieki społecznej, należy wskazać, iż świadczenia te wypłacane były zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa tj. m.in. ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 182), a twierdzenia Skarżącego, dotyczące zaniżania kwot zasiłków, czy też ich bezpodstawnego nieprzyznawania niepoparte zostały żadnymi dowodami i nie mogą stanowić jedynej podstawy do kwe-

stionowania przyznanych świadczeń bądź też ich zasadności. Legalność samych decyzji została potwierdzona orzeczeniami SKO, zapadłymi w wyniku wniesionych odwołań. A zatem niniejsza skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

6. skargi [redacted] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1545/14**. Pismem z dnia 23.04.2014 r. [redacted]

[redacted] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Prezydenta Miasta Wrocławia wobec stwierdzenia naruszenia przez ten organ przepisu art. 15 ustawy Karta Nauczyciela, co ma miejsce w postępowaniach administracyjnych o nadanie nauczycielowi stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego prowadzonych przez ten organ. Skarżący podniósł, iż zgodnie z literalnym brzmieniem w/w przepisu przy nadawaniu stopnia awansu zawodowego nauczyciel składa ślubowanie. Akt ten powinien mieć miejsce wobec Prezydenta Wrocławia, jednakże organ nie dopełnia tej ustawowej czynności, co stanowi, w/g Skarżącego, rażące naruszenie prawa.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Wydziału Finansów i Infrastruktury Oświatowej w Departamencie Edukacji Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 2 maja 2014 r. wskazując, iż art. 15 Karty Nauczyciela nie określa ani miejsca złożenia ślubowania, ani też osoby wobec której nauczyciel to ślubowanie składa.

Dodatkowo zwrócił uwagę na systematykę przepisów ustawy Karta Nauczyciela, w której rozdział 3a poświęcono awansowi zawodowemu nauczycieli, podczas gdy art. 15 znajduje się w rozdziale 4 (Nawiązanie, zmiana i rozwiązanie stosunku pracy). Taki zabieg wskazywać może na interpretację, zgodnie z którą ślubowanie należy łączyć z awansem zawodowym i to dyrektor szkoły odbiera je a nie Prezydent, jak sugeruje Skarżący. Wyjaśniając stanowisko w sprawie, obecny na posiedzeniu Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa przedstawiciel Prezydenta Wrocławia w osobie Pani Ewy Przegoń, Dyrektor Wydziału Przedszkoli, Szkół Podstawowych i Specjalnych Urzędu Miejskiego poinformował, że stanowisko takie prezentuje również Dolnośląski Kurator Oświaty. Mając na uwadze powyższe, Dyrektor wniósł o uznanie skargi za bezzasadną.

Mając na uwadze wyjaśnienia przedstawiciela Prezydenta Wrocławia Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

7. wniosku [redacted] – **druk nr 1548/14**. Pismem z dnia 24 marca 2014 r. Stowarzyszenie [redacted]

[redacted] (dalej: „Wnioskodawca”) skierowało wniosek o sprawdzenie na jakiej podstawie w roku 2014 została podjęta albo zostanie podjęta uchwała dotycząca zgody na wyodrębnienie bądź niewyodrębnienie funduszu sołeckiego. Wnioskodawca zwrócił uwagę, iż 20 marca 2014 r. weszła w życie nowa ustawa z dnia 21 lutego 2014 r. o funduszu sołeckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 301 dalej: „Ustawa”), a co za tym idzie realizacja funduszu sołeckiego powinna się odbywać wyłącznie na podstawie nowych przepisów. Wnioskodawca podkreślił, że podjęcie uchwał o wyodrębnieniu funduszu sołeckiego na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów - ustawy z dnia 20 lutego 2009 r. o funduszu sołeckim (Dz. U. nr 52, poz. 420 z późn. zm.) spowoduje, iż uchwały te utracą moc i nie będzie możliwe zrealizowanie funduszu sołeckiego m.in. na 2015 r. Wnioskodawca zwrócił także uwagę na problem nieważności uchwał podjętych w 2014 r. na podstawie ustawy z dnia 20 lutego 2009 r. o funduszu sołeckim (Dz. U. nr 52, poz. 420 z późn. zm.). Mając powyższe na uwadze, Wnioskodawca zwrócił się o podjęcie uchwały o wyodrębnienie funduszu sołeckiego na podstawie nowych przepisów.

Odpowiedzi na rzeczony wniosek udzielił Dyrektor Wydziału Organizacyjnego i Kadr Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: „Dyrektor”) informując, iż ustawa z dnia 21 lutego 2014 r. o funduszu sołeckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 301 dalej: Ustawa) weszła w życie 18 marca 2014 r. Po tym terminie Urząd Miejski Wrocławia nie podejmował prac nad projektem uchwały o wyodrębnieniu w budżecie gminy środków stanowiących fundusz sołecki, z pewnością zaś taka uchwała nie została podjęta do dnia 31.03.2014 r. Dyrektor zwrócił uwagę, iż zgodnie z art. 2 ust. 2

Ustawa uchwała podjęta po 31 marca roku poprzedzającego rok budżetowy, którego dotyczy, jest nieważna. Zasadniczą kwestią, jaką podkreślił Dyrektor, jest fakt, iż w ustroju Gminy Wrocław brak jest wyodrębnionych organizacyjnie sołectw. Mając powyższe na uwadze, Gmina Wrocław nie miała i nie ma podstaw prawnych do zastosowania przepisów Ustawy na swoim terenie administracyjnym, a co za tym idzie nie ma władztwa uchwałodawczego w powyższym zakresie.

Zgodnie z art. 241 ustawy z dnia 14.06.1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.) przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności.

Przy rozpatrywaniu przedmiotowego wniosku wzięto pod uwagę fakt, iż zgodnie z art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 645 i 1318 oraz z 2014 r. poz. 379, dalej: „usg”) gmina może tworzyć jednostki pomocnicze: sołectwa oraz dzielnice, osiedla i inne. Sołectwa tworzone są zasadniczo w gminach o charakterze wiejskim, dzielnice i osiedla - w miastach (Z. Niewiadomski, W. Grzelczak, *Komentarz...*, s. 10). Możliwość tworzenia sołectw w gminach miejskich nie jest jednak wykluczona. Tworzenie jednostek pomocniczych nie jest obligatoryjne, przepis art.5 ust. 1 usg wyraźnie bowiem mówi, że gmina może (a więc nie musi) tworzyć takie jednostki. Nieobowiązkowość (fakultatywność) tworzenia jednostek pomocniczych sprawia, iż nieutworzenie takiej jednostki nie może być poczytane za beczynność rady gminy, w związku z czym nie przysługuje na to skarga do sądu administracyjnego na podstawie art. 101a w zw. z art. 101 u.s.g. (postanowienie NSA z dnia 12 maja 2011 r., II OSK 803/11, LEX nr 795463).

Oceniając wniosek zwrócono uwagę na fakt, iż na terenie Gminy Wrocław nie zostały wyodrębnione jednostki pomocnicze w postaci sołectw, a co za tym idzie wniosek o weryfikację prawidłowości podjęcia (lub niepodjęcia) uchwały dotyczącej wyodrębnienia funduszu sołectkiego należy uznać za bezprzedmiotowy, bowiem brak jest podstaw prawnych do stosowania przez Gminę Wrocław przepisów ustawy z dnia 21 lutego 2014 r. o funduszu sołectkim (Dz. U. z 2014 r. poz. 301). Należy pamiętać, iż zgodnie z art. 246 § 1 wnioskodawcy niezadowolonemu ze sposobu załatwienia wniosku służy prawo do wniesienia skargi.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku.

8. skargi pana [REDAKTURA] na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych – druk nr 1555/14. Pismem z dnia 04.04.2014 r. pan [REDAKTURA] (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę, w której nie zgodził się ze sposobem rozpatrzenia jego poprzedniej skargi z dnia 03.02.2014 r. złożonej na Dyrektora Zarządu Cmentarzy Komunalnych w zakresie braku interwencji w sprawie naruszenia nagrobka (pomnika) jego syna na polu 22 Cmentarza Grabiszyńskiego. Poprzednia skarga nie została uznana przez Radę Miejską Wrocławia Uchwałą nr LV/1453/14 z dnia 20 marca 2014 r. Skarżący w piśmie z dnia 04.04.2014 r. wskazał, iż obawia się, iż szczątki jego syna zostały naruszone wskutek przeprowadzonych obok jego grobu ekshumacji oraz ponownie wyraził opinię, iż przechył nagrobka nie mógł być skutkiem osiadania podłoża, rozrastania się rosnących obok drzew lub innych czynników naturalnych, ale był on bezpośrednim skutkiem nieprawidłowo wykonanych prac ekshumacyjnych. Skarżący zarzucił, iż dokumentacja fotograficzna przekazana do Rady Miejskiej została podmieniona i nie przedstawia ona poprzedniego stanu nagrobka, a jedynie jego stan teraźniejszy. Ponadto Skarżący podniósł, iż nie był informowany o przeprowadzonych w sprawie wizjach lokalnych, nie miał także możliwości zapoznania się z zebraną w sprawie dokumentacją.

W tych okolicznościach Skarżący wniósł ponownie o naprawienie przez Zarząd Cmentarzy Komunalnych szkody wyrządzonej przez uszkodzenie nagrobka jego syna.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Zarządu Cmentarzy Komunalnych (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 06.05.2014 r. Oznajmił, iż zarzuty sformułowane przez Skarżącego w piśmie z dnia 04.04.2014 r. są bezpodstawne. Zdaniem Dyrektora okoliczności niniejszej sprawy zostały dokładnie zbadane i nie dopatrzone się na-

ruszeń nagrobka syna Skarżącego, co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zaprzeczył też zarzutom jakoby dokumentacja fotograficzna w tej sprawie została „podmieniona”. Dyrektor podtrzymał w całości swoje stanowisko z dnia 04.12.2013 r. wyrażone w odpowiedzi na poprzednią skargę. Mając na uwadze fakt, iż niniejsza skarga toczy się w trybie skargowym w oparciu o dział VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z 2014 r. poz. 183, dalej: „kpa”) nie ma obowiązku stosowania ogólnych przepisów kpa dotyczących m.in. czynnego udziału strony w postępowaniu czy też informowania jej o przebiegu postępowania. Mając powyższe na uwadze, powyższa skarga winna być zdaniem Dyrektora uznana za bezzasadną.

Rozpatrując niniejszą skargę zwrócono uwagę, iż jest to kolejna skarga tego samego podmiotu w tej samej sprawie, załatwiona Uchwałą nr LV/1453/14 z dnia 20 marca 2014 r. Pierwotna skarga z dnia 23 stycznia 2014r., w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę. Skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności. Dlatego Komisja podtrzymała swoje poprzednie stanowisko.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

9. skargi pana [REDAKTOWANO] na Prezesa Zarządu Spółki Wrocławskie Inwestycje Sp. z o.o. – **druk nr 1570/14**. Pismem z dnia 30.04.2014 r. [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na Prezesa Zarządu spółki Wrocławskie Inwestycje sp. z o.o. Przedmiotem skargi są zaniedbania komunikacyjne w centrum Wrocławia (będące skutkiem decyzji podjętych przez spółkę Wrocławskie Inwestycje), dotyczące w szczególności dyskryminacji pieszych, rowerzystów, pasażerów komunikacji miejskiej oraz zlekceważenia założeń Polityki Transportowej Miasta zapisanych we Wrocławskiej Polityce Mobilności w obrębie ulicy Krupniczej oraz ulicy Skłodowskiej – Curie. Skarżący zwrócił uwagę, iż w trakcie prowadzonych remontów w obrębie w/w ulic zlikwidowano przejścia dla pieszych oraz przejazdu dla rowerów, co znacznie utrudnia komunikację tym użytkownikom dróg. Taka organizacja ruchu ma na celu jedynie zwiększenie przepustowości ruchu samochodów, pomijając przy tym pozostałych użytkowników drogi (dyskryminując ich). Powyższe działanie jest zdaniem Skarżącego sprzeczne z wolą ogółu mieszkańców Wrocławia, gdyż tylko 42 % z nich stanowią kierowcy samochodów. Ponadto tylko 28% mieszkańców Wrocławia jest przeciwna uprzywilejowaniu komunikacji rowerowej i pieszej. Ponadto Skarżący zwrócił uwagę, iż w niniejszej sprawie doszło do zignorowania zasad zarządzania transportem zawartych we Wrocławskiej Polityce Mobilności przyjętej przez Radę Miejską Wrocławia uchwałą nr XLVIII/1169/13 z dnia 19 września 2013 r. Zgodnie z powyższą uchwałą we Wrocławiu miała być wzmacniana rola transportu zbiorowego oraz rowerowego i pieszego, a ponadto ograniczanie negatywnego wpływu transportu na warunki życia mieszkańców. Istotnym jest ponadto przyjęte założenie, iż motoryzacja indywidualna nie może degradować komunikacji zbiorowej i niezmotoryzowanej oraz założenie o zapewnieniu priorytetu dla ruchu pieszych w centrum miasta.

Odpowiedzi na skargę udzielił Prezes Zarządu spółki Wrocławskie Inwestycje sp. z o.o. (dalej: „Prezes”) pismem z dnia 09 maja 2014 r. wskazując, iż zarzuty Skarżącego dotyczące dyskryminacji pieszych są w całości nieprawdziwe. Zastępcza organizacja ruchu wprowadzona w rejonach remontowanych ulic jest rozwiązaniem tymczasowym, funkcjonującym jedynie na okres prowadzonych prac, a właśnie dzięki nim Wrocławska Polityka Mobilności może być realizowana. Należy zauważyć, iż rejon przebudowywanej ulicy Krupniczej został całkowicie wyłączony z ruchu. Najbardziej dyskryminowany przy zorganizowaniu objazdów został jednak transport samochodowy, piesi bowiem mogą z drobnymi wyjątkami poruszać się w tym rejonie. Zlikwidowanie niektórych przejść dla pieszych było zaś konieczne dla sprawnego przeprowadzenia remontu (przykładowo w rejonie ulicy Świdnickiej zamknięto tylko 1 na 4 przejścia dla pieszych). Dyrektor zwrócił uwagę na fakt, iż celem remontu ulicy Krupniczej jest powiększenie obszaru dla ruchu pieszych oraz komunikacji zbiorowej. W ramach projektu powstaną na tym obszarze dwa nowe przystanki tramwajowe. Ograniczony zostanie ruch samochodów do 1 pasa w jed-

nym kierunku. Odnosząc się do zarzutów Skarżącego w obrębie przebudowy ul. Skłodowskiej - Curie, Dyrektor wskazał, iż żadne z przejść dla pieszych nie zostało zlikwidowane w rejonie ul. Wybrzeże Wyspiańskiego i ul. Norwida, a jedynie jedno zostało przeniesione w inną lokalizację. Natomiast przejście dla pieszych w obrębie skrzyżowania ulic Norwida oraz Smoluchowskiego zostało jedynie czasowo zamknięte, gdyż stanowiło ono zagrożenie dla bezpieczeństwa pieszych, prowadząc przez 4 pasy ruchu. Dyrektor podkreślił, iż przeprowadzane remonty usprawniały finalnie komunikację pieszą oraz rowerową. Spółka Wrocławskie Inwestycje sp. z o.o. działa ponadto na podstawie projektów organizacji ruchu zatwierdzanych przez organ zarządzający ruchem ulokowany przy Wydziale Inżynierii Miejskiej UM Wrocławia.

Rozpatrując niniejszą skargę należy zauważyć, iż projekty organizacji ruchu zastępczego zarówno w obrębie ulicy Krupniczej jak i ulicy Marii Skłodowskiej - Curie zostały przygotowane przez wykonawcę prowadzącego roboty drogowe zgodnie z wymogami prawa budowlanego oraz zatwierdzone przez Wydział Inżynierii Miejskiej Miasta Wrocławia.

A zatem wprowadzone w organizacji ruchu zmiany są zgodne z prawem. Na uwagę zasługuje fakt, iż ograniczenia ruchu w obrębie w/w ulic obejmują nie tylko pieszych i rowerzystów, ale także kierujących samochodami, a więc nie można mówić o dyskryminacji jednej z grup uczestników ruchu, bowiem utrudnienia dotyczą wszystkich użytkowników dróg. Istotnym jest, iż wprowadzone ograniczenia ruchu mają charakter czasowy, natomiast ich docelowym skutkiem, zgodnie ze stanowiskiem spółki Wrocławskie Inwestycje sp. z o.o. będzie ulepszenie ciągów komunikacyjnych, poprzez zwiększenie ich bezpieczeństwa (m.in. poprzez wyposażenie przejść dla pieszych w sygnalizację świetlną), a tym samym przyczynienie się do realizacji celów Wrocławskiej Polityce Mobilności. Fakt, że Skarżący nie jest zadowolony z tymczasowych rozwiązań komunikacyjnych nie może stanowić jedynej podstawy do uwzględnienia jego skargi. Zgodnie bowiem z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz.267, z 2014 r. poz. 183) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W przedmiotowej sprawie żadna z wymienionych wyżej przesłanek skargi nie została spełniona. A zatem, niniejsza skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Odpowiedź Dyrektora Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego z dnia 4 kwietnia 2014r. na pismo Komisji dot. pisma Zarządu Osiedla Muchobór Mały z dnia 17 marca 2014r. w sprawie wyasygnowania środków na program doświetlania miejsc niebezpiecznych. Po zapoznaniu się z odpowiedzią Dyrektora Stanisława Kosiarczyka, Komisja postanowiła przesłać treść pisma Zarządowi Osiedla Muchobór Mały.

2. Pismo Komendanta Straży Miejskiej na pismo Komisji dot. pisma spółki Na Solnym Sp. z o.o. z dnia 21 marca 2014r. w sprawie dostępności sprzedaży alkoholu w wielu otwartych w ostatnim czasie w Rynku mini-marketach spożywczo – monopolowych. Przedmiotową odpowiedź Komendant Straży Miejskiej przekazał również zainteresowanemu pod nr KK.0212.54.2014.RK. Jednocześnie Komisja poinformowała spółkę „Na Solnym” sp. z o.o., że nie otrzymała jeszcze odpowiedzi z Policji, a co za tym idzie nie może zapoznać zainteresowanego z jej treścią.

3. Pismo Pana [REDAKTOWANO] z dnia 28 kwietnia 2014r. dot. poprawienia wzajemnych relacji między Strażą Miejską a mieszkańcami. Komisja postanowiła skierować pismo do Straży Miejskiej celem ustosunkowania się.

4. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej, Pana Jacka Ossowskiego z dnia 6.05.2014r. nr BRM.DPP.0006.1.72.2014.MŁ, zawierające m.in. opinię RIO do

sprawozdania rocznego z wykonania budżetu Miasta Wrocławia za rok 2013. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

5. Pismo par z dnia 23 marca 2014r. w sprawie utworzenia regulacji prawnych uniemożliwiających funkcjonowanie tzw. klubów go-go w ścisłym centrum Wrocławia. W wyniku konsultacji prawnych w tej sprawie, Komisja stwierdziła, co następuje: W ocenie Komisji w obecnym stanie prawnym brak jest możliwości pozwalających na przedsięwzięcie przez Gminę Wrocław czynności faktycznych, ewentualnie wprowadzenie regulacji prawnych, których efektem byłoby wyeliminowanie wskazywanych przez Wnioskodawcę „klubów go-go” ze ścisłego centrum miasta Wrocławia.

Prowadzenie działalności gospodarczej w postaci „klubów go-go” nie jest zakazane przez powszechnie obowiązujące przepisy prawa. Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w art. 17 nakazuje jedynie, aby przedsiębiorca wykonywał działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i z poszanowaniem dobrych obyczajów oraz słusznym interesów konsumentów. Jeżeli zatem sposób funkcjonowania „klubów go-go” narusza powyższe zasady, np. poprzez stosowanie reklamy sprzecznej z dobrymi obyczajami lub uchybiającą godności człowieka, lub takiej, która stanowi istotną ingerencję w sferę prywatności, w szczególności przez uciążliwe dla klientów nagabywanie w miejscach publicznych, stanowiące praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 16 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji), istnieje możliwość zawiadomienia o tym fakcie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który będzie kompetentny, na podstawie art. 26 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, wydać decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania.

Ad. IV.

Następnie Komisja zatwierdziła protokół nr 58/14 z dnia 7 kwietnia 2014r.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 9 czerwca 2014r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w sali nr 302.

Na tym posiedzenie zamknięto.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

